

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๘

พระอรหันต์มีได้ง่าย ๆ เหรอ

ผู้กำกับ จากนสพ.มติชน ประจำวันที่ 23 ก.พ. 48 มีข้อความดังนี้ ที่ทำเนียบรัฐบาล นายวิษณุ เครืองาม รองนายกรัฐมนตรี กล่าวว่า สิ่งที่หลงตามหาบัวเป็นห่วงเรื่องเขตเศรษฐกิจพิเศษ ถ้าเราเข้าใจเรื่องทั้งหมดก็ไม่ได้ยุ่งยากสลับซับซ้อนอะไร เช่นเราอยากมีนิคมอาบแดดก็จะไปใช้กฎหมายการนิคมอุตสาหกรรมฯ ไม่ได้ ก็ต้องกระจายไปขึ้นกับกระทรวงหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งหมดเป็นเรื่องเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเมืองใหม่ นครนายก หรือเมืองใหม่สุวรรณภูมิที่ต้องการพัฒนาให้เป็นเขตพิเศษ ซึ่งผู้ที่ดูแลเรื่องนี้บอกกับตนว่า มีกฎหมายอยู่ฉบับหนึ่งที่สามารถดูแลครอบคลุมเรื่องเหล่านี้ได้ทั้งหมด เพียงแต่ว่าจะใช้กับเรื่องอะไรที่ไหนก็ต้องประกาศเป็นเขตฯ ไป

นายวิษณุกล่าวว่า เรื่องนี้รัฐบาลได้ว่าจ้างสำนักกฎหมายของนายมีชัย ฤชุพันธ์ อดีตประธานวุฒิสภาจัดทำเรื่องนี้ และได้เสนอมาให้รัฐบาลและส่งเรื่องมาให้ดู ตนก็ได้เรียกทุกกระทรวง ทบวงและกรมมาประชุมเพื่อช่วยกันดูว่ามีอะไรขัดข้องหรือไม่ เท่าที่ตนดูแล้วก็ยังไม่ค่อยพอใจเท่าไร อย่างแรกคือ

1. ถ้าประกาศตรงไหนเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษ ก็จะเป็นการเอาอำนาจของกระทรวง ทบวง กรม อื่นมาไว้ตรงนี้เขตนี้เลย โดยหน่วยงานไหนที่มีอำนาจอนุมัติจะจะไม่ค่อยชอบตรงนี้

2. ถ้าเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น(อปท.) ก็ไม่ค่อยสบายใจ ถ้ามาตั้งอยู่ในพื้นที่ก็เก็บภาษีได้หมด ซึ่งถ้าเป็นอย่างนี้ก็ต้องแบ่งผลประโยชน์กัน

“หลังจากได้มาดูร่าง พ.ร.บ.ดังกล่าวก็มีทั้งที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย เว้นแต่ถ้าถ้าเพื่อประโยชน์ของบ้านเมืองก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งนี้อาจมีความจำเป็น ซึ่งที่ผ่านมา ครม.ก็รับหลักการไปต่างๆ ที่ยั้งงๆ อยู่ โดยได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจสอบต่อ” นายวิษณุกล่าว

นายวิษณุกล่าวว่า ขั้นตอนการดำเนินการในเรื่องนี้ใช้เวลา 1 ปีก็ไม่เสร็จ แต่ช่วงนี้เห็นว่ากฤษฎีกาว่าง ก็เลยเอาเข้า ครม. แล้วส่งให้กฤษฎีกาตรวจแก้ ซึ่งกฤษฎีกาก็เห็นชอบตามที่กระทรวงต่างๆ ทักท้วงมาทั้งหมด เช่น กระทรวงพาณิชย์ไม่เห็นด้วยเรื่องการทำรัฐจะไปให้เงินสนับสนุนเขตเศรษฐกิจพิเศษ เพราะจะไปขัดกับข้อจำกัดขององค์การการค้าโลก (ดับเบิลยูทีโอ) ได้ ซึ่งถึงแม้ ครม.จะเห็นชอบหมด แต่เป็นเรื่องที่กฤษฎีกาแก้ได้

นายวิษณุกล่าวว่า สำหรับประเด็นที่ ครม.แก้เองได้คือเรื่องที่ดินของทางศาสนา โดยรัฐบาลไม่เห็นด้วยกับที่มีการยกร้างมา เช่นถ้าไปเกี่ยวข้องกับที่ดินของวัดว่า ต้องเสนอต่อมหาเถรสมาคมเห็นชอบก่อน ถ้าเห็นชอบก็จ่ายเงินชดเชยให้วัด แล้วจึงค่อยออกเป็นพระราชกฤษฎีกาถอนสภาพ ประเด็นนี้ ครม.ไม่เห็นด้วย เพราะตอนที่ยกร้างกฎหมายนั้น ยังไม่มีกฎหมายจัดรูปที่ดิน และเรื่องนี้เคยเกิดปัญหามาแล้ว คือถ้าไปเจอที่ดินของวัดจะใช้วิธีการเวนคืนอย่างเดียว ทั้งนี้ ครม.เห็นว่าเรื่องเขตเศรษฐกิจถ้าไปเจอที่วัดให้ปฏิบัติตามกฎหมายการจัดรูปที่ดิน

“ประเด็นเรื่องที่ดินวัดนั้น ทาง ครม.ให้ทำเหมือน พ.ร.บ.การจัดรูปที่ดิน ซึ่งถ้าคณะสงฆ์พอใจกฎหมายจัดรูปที่ดินก็ขอมัมัสการรายงานหลวงปู่ หลวงพ่อ หลวงแม่ทั้งหลายว่า ไม่มีอะไรที่จะไปล่วงล้ำล้ำเกินอะไร แต่ถ้าหากไปดูแค่ร่างก็อาจจะตกใจได้ แต่เมื่อดูมติ ครม.ประกอบก็จะเข้าใจเรื่องนี้เอง” รองนายกรัฐมนตรีกล่าว

นายวิษณุกล่าวว่า นอกจากนี้ ครม.ยังให้ไปดูสัดส่วนการแบ่งผลตอบแทนให้กับอปท.เพื่อที่จะให้ อปท.สามารถอยู่ได้ ไม่ใช่ประกาศเขตเศรษฐกิจที่ไหนแล้ว อปท.แย้โดย ครม.ได้ให้กฤษฎีกาไปช่วยดูการจัดเก็บรายได้ เพื่อไม่ให้กระทบต่อรายได้ของ อปท. โดยจะต้องมีการจัดแบ่งรายได้เปอร์เซ็นต์ให้เหมาะสม ส่วนที่มีความเป็นห่วงกันว่าร่าง พ.ร.บ.จะขัดรัฐธรรมนูญ เป็นเรื่องที่ถูกกฤษฎีกาต้องไปดู อย่างไรก็ตามเมื่อกฤษฎีกาตรวจแก้เสร็จแล้วก็ต้องส่งกลับให้ ครม.อีกครั้งก่อนที่จะส่งให้สภาต่อ ดังนั้นที่วิตกกังว่าผ่านกฤษฎีกาแล้ว จะประกาศออกเป็นพระราชกฤษฎีกาเขตเศรษฐกิจเลย ขอรับรองว่าไม่มีแน่นอน เพราะยังต้องเข้าอีก 2 สภา ถ้าใครเห็นว่าขัดรัฐธรรมนูญก็สามารถส่งศาลรัฐธรรมนูญตีความได้อีก นอกจากนี้ ครม.ยังมีมติให้นำร่าง พ.ร.บ.เขตเศรษฐกิจพิเศษลงในเว็บไซต์ เพื่อให้ประชาชนช่วยกันดูและวิจารณ์ เพราะฉะนั้นขั้นตอนยังอีกยาวไกล

หลวงตา มันหลอกก็ได้เข้าใจไหมละ ไม่ต้องเดือดร้อน ไม่ต้องอะไรๆ พอมัดคอได้แล้ววัดที่เดียวเสร็จเรียบร้อย ตายแล้วคน อย่างนี้ก็ได้ ไม่ต้องรีบร้อนอะไร อย่างมาหาเรื่องใส่หน้า มันคนนะฟังอยู่เดี๋ยวนี้ละ เรื่องเหล่านี้มันเกิดมาจากไหนให้พระ ประชาชนยุ่งยากอยู่เวลานี้ออกมาจากไหน ถ้าไม่ออกมาจากพวกไม่ต้องเดือดร้อนจะมาจากใคร ก็พวกนี้เองก่อความเดือดร้อน มันเดือดร้อนมาพอแล้วนี่ละกับเรื่องยุ่งยากวุ่นวาย กลืนชาติ กลืนศาสนาอยู่ในตัวของมันแ่งนั้นแ่งนี้ มันเกิดมาอยู่เรื่อยๆ จะไม่ให้เดือดร้อนได้ยังไง มีเท่านั้นแหละ ถ้าไม่ให้เดือดร้อนเรื่องเหล่านี้ปิดอกให้หมดอย่ามายุ่ง เรื่องดั้งเดิมมีอยู่แล้ว สมบูรณ์แบบแล้ว ถ้าไม่มีเรื่องอย่างนี้เข้ามามันก็ไม่ยุ่ง ไม่ต้องเดือดร้อนทางนี้ อันนี้มาแหย่ให้เดือดร้อนละซิ แล้วว่าไม่ต้องเดือดร้อน มาแก้เกี่ยวอะไรอย่างนี้ ถ้าไม่ใช่แก้เกี่ยวขั้หมาว่านั่นเลย ว่าตรงๆ อย่างนี้เรา

หาเรื่องนั้นเรื่องนี้มา ถ้าจะเอาจริง ๆ แล้วหลบนั้นหลบนี้ เดี่ยวขึ้นช่องใหม่อีกนะ อย่างว่ามันจะหยุด เดี่ยวมันจะขึ้นช่องใหม่อีก กวนตลอดเวลาพวกนี้ กวนจะกินชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ อยู่ในตัวของมันนั่นแหละ สืบสาวยาวเหยียดไปตามนี้แหละ หลักใหญ่ขึ้น ศาสนานี้ก่อน จะเอาศาสนาให้ลุ่มจุ่ม มีหลายแบบมาโดยลำดับลำดับ มีแต่เรื่องที่จะทำลาย ศาสนามาตลอด ระวังกันลง ๆ ขึ้นช่องนั้นขึ้นช่องนี้อยู่ตลอด มีแต่เรื่องที่จะให้เป็นความ กระทบกระเทือนและลุ่มจุ่มของศาสนาทั้งนั้นแหละ จะไม่ให้เดือดร้อนได้อย่างไร ก็เรื่อง เหล่านี้มันเกิดมาจากใครที่ให้ได้ยุ่งกันอยู่เวลานี้ ถ้าไม่มีเรื่องเหล่านี้ไม่ต้องเดือดร้อน พวก นี้ไม่เดือดร้อนอยู่แล้ว พวกนั้นมันเดือดร้อน เลื่อนนั้นเลื่อนนี้ต่างหากนี่นะ

คนหนึ่งรักษาด้วยความเป็นศีลเป็นธรรมไม่มีแงงอน ศาสนารักษาด้วยศีลด้วยธรรม ไม่มีแง่มอง อันนี้มันไม่ใช่ศาสนา มันเปรต ว้างั้นเลย คอยจะกินแบบนั้นคอยจะกินแบบนี้ ครั้นตบทางนี้แล้วหลบไปทางนั้น ตบทางนั้นมันหลบมาทางนี้อยู่อย่างนั้น พวกนี้พวก ยุ่งยากมากทีเดียว เอาแค่นั้นก่อน

ผู้กำกับ ปัญหาธรรมะจากเว็บไซต์หลวงตา คนแรก

ลูกดำเนินจิตตภาวนาโดยการตั้งสติดูที่จิต ได้เคยกราบเรียนถามไปเมื่อครั้งที่แล้ว ลูกได้รับคำตอบให้ใช้สติจ่อดูอยู่ที่จิต อย่าให้หนีจากจุดนี้ จึงได้พยายามทำตามหลวงตา เสมอมา ขณะนี้เกิดคำถามว่า เมื่อปฏิบัติแบบตั้งสติ ดูเข้าไปที่ฐานของจิต ที่เป็นตัวเหตุ ก่อเกิดอาการต่าง ๆ แล้ว ขณะนั้นทุกสิ่งก็ดับทั้งหมด เหลือเพียงสติกับจิตที่วางรู้ตัวอยู่ เพียงเท่านั้น แต่กำลังของสติ สามารถตั้งมั่นดูที่จิตได้เพียงสักกระยะหนึ่ง ก็เกิดการขยับตัว นิดหน่อยออกมา ลูกก็ทำความเพียรตั้งสติแนบแน่นเข้าไปที่ฐานเดิมของจิตอย่างไม่ลดละ บางครั้งสติกับจิตแนบแน่นอยู่ด้วยกันได้นาน ลูกก็เข้าใจว่าการปฏิบัติก็มีเพียงเท่านี้ จึง พยายามทำเพียงแค่นี้

ขณะนี้เกิดคำถามว่า ลูกควรวางใจอย่างไร ขณะที่ลูกได้เผลอสติ จากการดูจิตอยู่ แม้ส่งออกมาเพียงเล็กน้อยก็ทราบได้ว่าเผลอออกมาแล้ว โดยปกติหากเป็นเช่นนี้ ลูกไม่ได้ พิจารณาอะไร เมื่อรู้ตัวว่าสติเผลอจากจิตแล้ว สติก็หุดกลับเข้าไปที่ฐานของจิตใหม่ เพียร ทำอยู่เช่นนี้ตลอดเวลาที่นึกได้

ขอกราบเรียนถามหลวงตา ว่า

1. การทำเช่นนี้ เป็นการถูกต้องแบบรอบคอบแล้วหรือไม่(หลวงตา ถูกต้องแต่ รอบคอบยังไม่รับรอง) ลูกโง่ที่หนีจากอารมณ์ภายนอกโดยไม่พิจารณาหรือไม่ หรือบางที ก็เข้าใจไปว่าอาการบางที่เกิดขึ้นภายนอกฐานของจิต เป็นของสิ่งภายนอกตัวเรา ไม่ใช่ของ เรา แต่จิตของเราคือความรู้ที่มีสติจ่อจ้องกันอยู่ขณะนั้นมากกว่า การไม่รู้ไม่เข้าใจเรื่องของ อาการภายนอกจิตแบบนี้เป็นการสมควรหรือโง่ในแง่มุมใดบ้าง เพราะลูกก็เข้าใจว่าจิตกับ

สติแค่นี้เราสามารถควบคุมได้ รู้ว่าผลอกกับไม่ผลอกเท่านั้น แต่ทุกครั้งที่ผลอกก็มีสิ่งอื่นมากระทบ ส่วนมากเป็นการกระเพื่อมตัวของสภาวะอะไรไม่ทราบ ลูกก็พยายามไม่สนใจเลย เอาแต่สติกับจิตอย่างเดียว แต่จะรู้สึกว่ายากกว่าทุกครั้งหากมีอะไรภายนอกที่เราควบคุมไม่ได้มากระทบ ลูกจึงปรุงแต่งเองอาการนั้นๆ ขึ้นมาเองหรืออย่างไรเจ้าคะ และการทำเช่นนี้เป็นสมาธิหรือปัญญา รู้เองก็ยังแยกไม่ออก แต่ทราบดีกับใจว่าลูกได้ใช้ความสังเกต อยู่เสมอๆ ตลอดเวลา ไม่ยอมจมอยู่กับสภาวะใดๆ ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็แสง นิมิต อาการต่างๆ ซึ่งแม้เพียงนึกออกมาก็รู้ และก็ทราบดีว่า สติปัญญาของลูกมีเพียงเท่านั้น ตั้งมั่นแล้วก็ผลอกเป็นขณะไป และไม่ทราบว่าเป็สมาธิอย่างไร เป็นปัญญาหรือไม่

ลูกกราบเรียนถามหลวงตา ด้วยความพยายามตั้งใจอยากพัฒนาตนเองให้หายจากความโง่ และกราบขอบพระคุณหลวงตาที่ได้เมตตาตอบคำถามเจ้าคะ (จาก สลัดบาร์)

หลวงตา ถูกต้องแล้ว ให้มีสติทุกเมื่อ กิเลสจะหนาแน่นขนาดไหนก็ตาม เหนือสติไปไม่ได้ ถ้าสติตันอยู่ดี ๆ แล้วมันจะหมุนตัว ๆ อยู่ข้างล่าง มันจะตันออกมา สติบังคับเอาไว้ๆ ต่อไปความตันออกมาก็ค่อยสงบตัวลงๆ สติดีขึ้นๆ ใจมีความสงบเย็นขึ้นมา เหล่านี้เราอธิบายให้ฟังแล้วไม่น่าจะสงสัย สติเป็นพื้นฐานสำคัญ ไม่มีอะไรเหนือสติไปได้ มันจะหนาแน่นขนาดไหนกิเลส ขอให้มึสติตั้งไว้ดี ๆ เอะมันลุ่มได้ทั้งนั้น นี้ได้ทำมาแล้วไม่ใช่พูดเฉยๆ ทำมาแล้ว ก็เคยพูดแล้วว่า เหมือนนักมวยเขาขึ้นต่อยกันพลิกคว่ำ พลิกหงาย พลิกไปไหนก็ตามไม่ยอมให้ผลอก ถ้าผลอกแล้วตายกับคู่ต่อสู้แน่นอน ใครผลอกคนนั้นเป็นฝ่ายแพ้ทีเดียว

สติผลอกไปไม่ได้เพื่อไม่ต้องการความแพ้ สติจึงเป็นของสำคัญ เหมือนนักมวยเขาต่อยกัน พลิกคว่ำพลิกหงายก็ตาม สติของเขาตั้งจ่อตลอดเวลาเลย อันนี้ก็เหมือนกัน คู่ต่อสู้ก็คือกิเลส มันจะพลิกคว่ำพลิกหงายก็ตาม สติจับให้ดี ๆ สักเดียวเรื่องเหล่านี้ก็จะสงบลง สติดีขึ้นแล้วสร้างฐานขึ้นมาเป็ความสงบเย็นๆ ตั้งสติต่อไปเรื่อย ๆ อันนี้จะกระจายออกไปจากตัวเองไปเรื่อย ๆ ความสงบนี้เย็น ละเอียดยเข้าไปโดยลำดับลำดับ

ผู้กำกับ คนที่ ๒ ครับ

ผมขอโอกาสเรียนถามหลวงตาว่า เวลาผมเดินจงกรมช่วงแรกไม่ค่อยสงบนัก บริกรรมพุทโธได้แค่ 10% ของความคิดทั้งหมด อีก 90% คิดไปทางอื่น แต่หลายวันต่อมา จิตใจเริ่มจับพุทโธได้ตลอด ไม่ผลอสติเลย แทนที่จิตใจจะอยากคิดไปทางอื่น แต่กลับไม่คิด คราวนี้บริกรรมพุทโธได้อย่างเต็มที่ พุทโธก็ชัดเจนขึ้น ในช่วงนั้นผมก็ได้เห็นว่าจิตใจของตัวเองนั้นสงบ สบายดี และจากนั้นผมจึงได้ยึดพุทโธไว้อยู่กับใจตลอด แต่สุดท้ายพุทโธก็คิดไม่ออก คิดยังไงก็คิดไม่ออก.....

หลวงตา นั้นเข้าแล้วเห็นไหมละ คิดยังไงก็คิดไม่ออก คือเวลาบรกรรมกับสติติดแบบๆ กับใจตลอดเวลาเนี่ย ใจจะละเอียดเข้าไปๆ จนกระทั่งถึงจุดที่ใจพอตัว ฟังตัวเองได้เวลานั้น สงบตัว บรกรรมยังงี้ก็ไม่ออก ไม่มี หมด นี่ละที่ว่าเกิดความสงสัย เพราะยังไม่เคยรู้เคยเห็น แต่ผลอไม่ยอมให้ผลอ สงสัยก็ไม่ให้ผลอ เอ้า เมื่อบรกรรมไม่ได้ไม่ต้องบรกรรม ให้กำหนดสติไว้กับความรู้อันละเอียดที่ไม่ทำงานนั้น แต่ก่อนทำงานบรกรรมๆ ที่นี้หมดคำบรกรรม ไม่มีเหลือ เหลือแต่ความรู้อันละเอียด เอาสติจับไว้ตรงนั้นอีก ที่นี้พอมันได้จังหวะได้เวลาเหมือนเราตื่นนอน พอจิตคลี่คลายออกมาปั๊บ คำบรกรรมจับติดปั๊บเข้าอีกต่อไปอีก เดียวก็ลงในนั้นอีก สงบ คำบรกรรมไม่มี แล้วต่อไปก็ยิ่งก้าวออกๆ ขยายออกเรื่อยๆ เขาพูดนั้นถูกต้องแล้ว

ผู้กำกับ ต่อนะครับ....คิดไม่ออกอยู่ประมาณสี่ห้าวัน จึงเริ่มมีคำบรกรรมอีกครั้ง พอบรกรรมได้ไม่กี่วันพุทโธก็หายอีก เป็นอยู่หลายรอบแล้ว ขอโอกาสหลวงตาครับว่าผมควรดำเนินอย่างไรต่อไปครับ ด้วยความเคารพอย่างสูง (จาก หมูสยอง)

หลวงตา คำบรกรรมหาย ความรู้ที่ไม่ทำงานนั้นมันรู้ละเอียด ให้สติจับอยู่จุดนั้น เอาสติทำงานกับความรู้ที่นั่นแทนคำบรกรรม เวลามันไม่มีก็ให้รู้ว่ามันไม่มี สติจับอยู่กับจิตที่ไม่บรกรรม มันบรกรรมไม่ได้มันรู้ละเอียดอยู่นั้น ให้สติจับไว้แน่นปั๊บเลย พอได้จังหวะแล้วมันก็จะคลี่คลายออกมา บรกรรมได้ เอาอีก เหล่านี้ผ่านมาหมดแล้วก็ยังบอก

ผู้กำกับ คนที่ ๓ ครับ

ลูกภาวนาโดยตั้งสติให้มันพร้อมคำบรกรรมไม่ให้ขาด ตามคำสอนของหลวงตาคะ และคอยสังเกตจิตตลอดมา ว่าได้ส่งผลหลายอย่าง นอกจากความสงบเย็นของจิต ความคิดอ่านรอบคอบมากกว่าเดิม และความเมตตาที่ดูจะละเอียดกว่าเดิม มองเห็นคนเห็นสัตว์ข้างถนน บางทีเดินไปซื้อข้าวมาวางไว้ให้มันกินกัน ซึ่งแต่ก่อนสงสารเฉยๆ แต่เดี๋ยวนี้หาอาหารให้มันกินได้ ถ้าเราสามารถทำได้ขณะนั้นทำเลยคะ คือจิตมันมุ่งให้ทาน ไม่มีอะไรให้คิดให้รอเลยคะ ลูกแน่ใจว่าเป็นผลของการภาวนา ใจที่ศรัทธาประกอบกัน ลูกขอกราบเรียนถามว่า การภาวนานี้ส่งผลให้จิตมีเมตตาละเอียดกว่าเดิมใช่หรือไม่เจ้าคะ

หลวงตา ใช่ จิตมีเมตตาเท่าไรแล้วการชวนชวายหรือการพยายามที่จะนำออกสงเคราะห์โลกนี้มีมากเท่านั้น จนกระทั่งถึงว่าไม่มี แต่ความเมตตา มีไม่มีเครื่องสนองก็หยุดเสียก่อน หมดแล้วหรือ หมดแล้วให้รอเสียก่อน มีมาอีกเอาอีก เข้าใจไหมละ นั้นละเมตตาธรรม เราทำอยู่กับโลกเวลานี้เราทำอย่างนี้เราพูดจริงๆ จนไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว เพราะอำนาจแห่งความเมตตานี้กวาดตลอดๆ มีมาเท่าไรกวาดออกหมดเพื่อสงเคราะห์โลกที่จะให้มีในตัวของเรามันไม่มี สำหรับเราเองนี้เราพูดเป็นกรณีพิเศษก็ได้ละ มีในตัวของเราไม่มี เพราะไม่มีอะไรจะรับ พอหมดแล้ว มีแต่ให้โดยถ่ายเดียว ผู้ที่ยังไม่พอก็แบ่งให้เขา

บ้าง แบ่งให้ตนบ้าง แบ่งกินบ้าง แบ่งทานบ้าง พูดให้ชัดเจน สำหรับจิตของเราเราพูดจริง ๆ อย่างนี้แหละ เราไม่มีเลย มีเท่าไรออกหมด ๆ เพราะอิมแล้วเต็มที่แล้ว ในโลกสมมุติสามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรเข้ามาติดใจ ปล่อยหมดโดยสิ้นเชิง สิ่งเหล่านี้เป็นสมมุติ ได้มาเท่าไรก็ออกช่วยโลก ๆ ไปเท่านั้นเอง

ผู้กำกับ ต้อนรับ...บุชาบารมีธรรมของหลวงตาสุดชีวิตเจ้าคะ หลวงตามีทุกรสของธรรม ลูกดูทางอินเทอร์เน็ต หลวงตาน้ำตาร่วงเพราะสลดความเลวร้ายของคน บางวันก็เห็นหลวงตาเล่นกับเจ้าปุกกี้ ชมเจ้าหมี ซึ่งเป็นธรรมแฝงให้พวกเราได้น้อมจำและปฏิบัติตาม พวกเราจะไม่ยอมให้หลวงตาคอขาดเด็ดขาดคะ ต้องผ่านศิษย์ที่รักศานากันไปก่อนนะคะ

(จาก สหายปุกกี้)

หลวงตา ที่น้ำตาร่วงวันนั้นมีอยู่สองประเภท ใครยังไม่เข้าใจให้เข้าใจเสียนะ ทั้ง ๆ ที่เราตัวเท่าหนูก็เหมือนอย่างลูกสงสารพ่อแม่ นั่นแหละ ลูกตัวเท่าหนู พ่อแม่ตัวเท่าช้าง ลูกยังสงสารพ่อแม่ได้ เข้าใจหรือ อันนี้เราก็สงสารพระพุทธเจ้าที่อุตส่าห์พยายามบำเพ็ญบารมีมา เฉพาะองค์ศาสดาของเรา ๔ อสงไขย แสนมหากัป กว่าจะได้สำเร็จ ประโยชน์ขึ้นมาเป็นศาสดาของโลก แล้วสั่งสอนสัตว์โลกให้ได้รับความร่มเย็นไปหมดทั้งสามโลก กามโลก รูปโลก อรูปโลก พระพุทธเจ้าแนะนำสั่งสอนด้วยพระเมตตาล้วน ๆ ตลอดมาเลย

ที่นี้ก็ย้อนมาถึงตัวของเราเอง ตัวของเราเองที่กำลังน้ำตาร่วงนี้ จิตได้เคลื่อนที่เมื่อไรสว่างแจ้อยู่ตลอดทั้งวันทั้งคืน ไม่มี อกาลโก คือไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา จำตลอดเวลา นี่เราได้มาจากไหน นั่นนะเข้าใจไหม คือองค์ศาสดานั้นเองประทานพระธรรมประเภทนี้ให้เรา เราจึงสงสารพระพุทธเจ้าที่อุตส่าห์สอนโลก ไม่มีอะไรที่ติดพระทัยเลย ที่จะเป็นเสีย เป็นหนามไม่มี มีแต่พระเมตตาด้วยพระทัยที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ แล้วก็มาเห็นโลกที่สกปรก ที่นี้ย้อนเข้ามาสงสารพระพุทธเจ้า แล้วก็มาพิจารณาสลดสังเวชกับความเลวร้ายของมนุษย์ที่หยาบโลนที่สุด ที่จะทำลายทั้งองค์ศาสดา ศาสนาของพระพุทธเจ้า พร้อมทั้งผู้มีศีลมีธรรมทั้งหลาย ให้ล่มจมลงจากศาสนธรรมจากศาสนา ก็เป็นอันว่าจมหมดทั้งเมืองไทย เหลือแต่สัตว์เดรัจฉานอยู่ในสัตว์บุคคลเท่านั้นเอง นี่เราสงสารเราสลดสังเวชผู้ที่ทำความชั่วช้าลามกขนาดนี้ เข้าใจหรือ

น้ำตาเราร่วงออก ๒ ประเภท ประเภทหนึ่งสงสารพระพุทธเจ้า ประเภทหนึ่งเกิดความสลดสังเวชแก่ผู้ทำความชั่วช้าลามกโดยไม่รู้สึกรู้สึกละ แล้วก็ย้อนเข้าไปสงสาร เขาทำอย่างนั้นเขาก็เพื่อความสุกความเจริญของเขา แต่นี่มันเป็นไฟเผาเขา ไม่ใช่ความสุกความเจริญ อันนี้ก็สงสารอันหนึ่ง เข้าใจไหม เพราะฉะนั้นน้ำตาถึงร่วงสองประเภทนี้ นี่ละน้ำตาที่

เราว่าวันนั้น ร่วงสองประเภท ไม่ใช่อยู่ๆ ก็มาร่วงเอาเลยๆ ไม่มี ไม่มีเหตุมีผล อันนี้ เหตุผลเต็มตัวที่กระเทือนถึงธาตุถึงขั้นธ ใจอันนั้นไม่มีอะไร ที่นี้ธาตุชั้นธมันเกี่ยวกับสมมุติ มันก็แสดงสมมุติรับกัน

วันนี้วันมาฆบูชาไม่ทราบได้อะไรมาบูชาก็ไม่รู้ หรือได้แต่พวกชี้หุมาชี้หมาแหงมา บูชาพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ก็ไม่รู้ละนะ ต่อไปนี้จะพูดธรรมะให้ฟัง วันนี้เป็นวัน สำคัญ ท่านเรียกว่ามาฆบูชา ที่ให้ชื่อว่าวันมาฆบูชา นั้น คือเป็นวันที่พระสงฆ์สาวกของ พระพุทธเจ้า ๑,๒๕๐ องค์ ซึ่งเป็นพระอรหันต์ล้วนๆ แล้วบวชโดย เอหิภิกขุอุปสัมปทา พระพุทธเจ้าทรงบวชเองทั้งหมด พระอรหันต์จำนวน ๑,๒๕๐ องค์ได้ปรากฏในวันเช่นนี้ ตอนบ่าย พระสงฆ์เหล่านั้นมาเอง โดยไม่ได้ขันตีนิมนต์ที่ไหนเลย ไม่ได้นัดได้แนะกัน ตอน บ่ายวันนั้นพระสงฆ์ก็มาเอง โดยเป็นพระอรหันต์ล้วนๆ ๑,๒๕๐ องค์ พระองค์ก็ประทาน พระโอวาทปาฏิโมกข์ เรียกว่าอุโบสถปาฏิโมกข์ของท่านผู้บริสุทธิ์

ขึ้นต้นก็บอกย่อๆ ว่า นี่ละหัวใจพระพุทธศาสนา ฟังให้ดีนะ สัพพปาปสฺส อภินิ การไม่ทำบาปทั้งปวงหนึ่ง กุสลสุสุสุมุทา การยังกุศลให้ถึงพร้อมหนึ่ง สจิตตปริโยทปน การอบรมจิตของตนให้ผ่องใส จนกระทั่งถึงความบริสุทธิ์หนึ่ง เอตํ พุทฺธาน สาสนํ นี้เป็น คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหมด พระพุทธเจ้าสอนแบบเดียวกันหมด อนุปวาโท การไม่ ไปกล่าวร้ายคนอื่นให้เกิดความเดือดร้อนแก่กันและกันหนึ่ง อนุปฆาโต การไม่ไปทำลาย ผู้อื่นให้เกิดความเสียหายหนึ่ง ปาฏิโมกฺเข จ สํวโร สำรวมในพระปาฏิโมกข์คือพระวินัย หนึ่ง มตฺตณฺณตฺตา จ ภตฺตสฺสํ เป็นผู้รู้จักประมาณในการกินอยู่ปฎิบัติใช้สอยทั้งหลายหนึ่ง ปนฺตณฺจ สยนาสนํ ที่อยู่ที่หลับนอนเป็นที่สงบเบญจบหนึ่ง อธิจิตฺเต จ อาโยโค ทำจิตของ ตนให้ถึงขั้นบริสุทธิ์เต็มทีหนึ่ง แล้ว เอตํ พุทฺธาน สาสนํ เหมือนกัน คือนี่ก็เป็นโอวาทคำสั่ง สอนของพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์

นี่เป็นพระโอวาทปาฏิโมกข์ พระองค์ประทานในวันมาฆบูชาแก่พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ เพื่อเป็นคติตัวอย่างแก่พวกเราที่ยังไม่บริสุทธิ์ ถ้าทำตามนี้จะถึงแดนแห่ง ความบริสุทธิ์เช่นเดียวกัน พระอรหันต์ถึง ๑,๒๕๐ องค์เป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร ในโลกนี้มี ที่ไหนพระอรหันต์มีได้ง่ายๆ เหนอ ไปที่ไหนมีแต่ปุณฺชนคนหนาปัญญาหยาบ ทำลายตนเอง และส่วนรวม ตลอดชาติ ศาสนา ให้ฉิบหายวายปวงไปเท่านั้น อำนาจของความสกปรกเป็น ฟืนเป็นไฟเผาไหม้ไปในตัวเสร็จ ส่วนโอวาทอย่างนี้ และผู้มารับฟังโอวาทนี้ เป็นพระ อรหันต์ล้วนๆ ผู้ประทานโอวาทก็คือองค์ศาสดาเสียเองมาประทานโอวาท แล้วผู้รับฟังก็มี แต่พระอรหันต์ล้วนๆ ท่านจะมีบาปมีบุญอะไรมาติดใจท่าน ท่านจึงเรียกว่าโอวาทปาฏิ โมกข์ สอนภิกษุผู้บริสุทธิ์ ไม่ได้สอนภิกษุที่มีกิเลสเจือปนอยู่เหมือนอุโบสถปาฏิโมกข์

ทั้งหลายนะ ปาฏิโมกข์ทั้งหลายส่วนมากมีแต่ปุถุชน ส่วนปาฏิโมกข์ของพระพุทธเจ้าในครั้งนั้น พระ ๑,๒๕๐ องค์ล้วนแล้วแต่เป็นพระอรหันต์ล้วน ๆ

คำว่าอรหันต์เป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร ตั้งแต่องค์หนึ่ง ๆ นี้ครอบโลกธาตุ ๆ แล้ว ๑,๒๕๐ องค์จะครอบขนาดไหน อำนาจแห่งความดีงาม ความเลิศเลอ ของจิตที่บริสุทธิ์พุทธโธเต็มดวงแล้วนั้น นั่นแหละคือพระอรหันต์ เวลาที่มีชีวิตอยู่เรียกท่านว่าเป็นพระอรหันต์ พอชีวิตหาไม่แล้วก็กลายเป็นธรรมชาติเหมือนกันหมดเลย พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ สากทั้งหลายทุกองค์เมื่อล่วงลับ สละขันธซึ่งเป็นสมมุติออกโดยสิ้นเชิงแล้วเป็นวิมุตติล้วน ๆ เป็นธรรมชาติ นั่นไม่เรียกอรหันต์อีกแล้ว เรียกธรรมชาติไปเลย พระพุทธเจ้านิพพานแล้ว ๆ คำว่านิพพาน คือดับสมมุติทั้งหมดจากขันธเป็นวาระสุดท้าย ขันธนี้เป็นตัวสมมุติจิตที่บริสุทธิ์นั้นครองอยู่ในนั้น พอขันธนี้สลัดตัวออกไปแล้วเหลือแต่ความบริสุทธิ์ก็ออกเลย เป็นธรรมชาติ ขันธนี้ก็เป็ดิน น้ำ ลม ไฟ ไปเช่นเดียวกับสมมุติทั้งหลายนั้นแหละ

วันนี้เป็นวันโอวาทปาฏิโมกข์ ที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนพระสงฆ์สาวก ๑,๒๕๐ องค์ ซึ่งมีแต่พระอรหันต์ล้วน ๆ วันนี้จึงเป็นวันมงคลอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย ที่ได้สืบหน่อต่อแขนงโอวาทของท่านไป ให้นำไปปฏิบัติกำจัดความหนาแน่นแห่งพินแห่งไฟทั้งหลายออกจากใจ เราจะมีคามผาสุกเย็นใจ นี้ละมาบูชาท่านจึงถือเป็นคนดีตัวอย่างอันเลิศเลอตลอดมาไม่ปล่อยไม่วาง บรรดาบรรพบุรุษท่านมีความเฉลียวฉลาด ท่านวางไว้เป็นแบบเป็นฉบับให้พวกเราทั้งหลายได้ไต่เต้าเดินตามท่านไป ก็จะมีความสุขความเจริญ วันนี้ไม่พูดอะไรมากนะเพราะเหนื่อยแล้ว พูดชี้หุ่มาชี้หมาแห่งสับปนกันไป มาสุดท้ายก็พูดธรรมะล้วน ๆ ให้ท่านทั้งหลายฟัง

พระอรหันต์องค์หนึ่ง ๆ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย นี่ถึง ๑,๒๕๐ องค์วันนั้น มาประชุมกันเวลาบ่าย โดยพระองค์ไม่ได้ทรงอาหาราหรือนิมนต์ และไม่ได้นัดหมายกันเลย มาเองในเวลาบ่าย แล้วพระองค์ประทานโอวาทให้ในวันนั้นได้มาถึงพวกเราทั้งหลาย ให้จำเอาทุกคนนะ เอาแค่นั้นละ เหนื่อยแล้ว

เออ ตอนค่ำอย่างทุกวันนี้ ๖ โมงให้หมดโดยสิ้นเชิงคน ในระยะนี้ ๖ โมงยังไม่ค่ำ ๖ โมง ๓๐ นาทีกว่าถึงจะมืด ในย่าน ๖ โมงเป็นอย่างช้า ใครที่ออกให้ออก ผู้ที่เข้าให้เข้า อย่ามาพลุกพล่านวุ่นวายกัน สับสนปนเปกันในเวลาอนอกจากนี้ไปแล้ว เป็นเวลาที่พระท่านทำ ความสงบอยู่ภายในวัดเฉพาะพระ ชรราวาสญาติโยมที่ไม่เกี่ยวข้องให้ออกจากนั้นไป แม้ที่สุด ต.ช.ด.ที่รักษาก็ดีก็ออกไปนอกวัดให้หมด ประชาชนนอกจากนี้ก็เหมือนกันให้ออก พวกที่ควรจะออกให้ออก พวกที่เข้าให้เข้า อย่าพลุกพล่านวุ่นวายกันนะ เราเป็นผู้ปกครอง ออกจะแตก เดี่ยวดูนั้นดูนี้ มีเวลาเมื่อไรเราดู เพราะความรับผิดชอบอยู่ในเราคนเดียว เดี่ยวชอกแซกไปดูที่นั่นไปดูที่นี่ นอกจากนั้นก็ออกไปดูข้างนอกดูข้างใน ดูภายในวัด เราเลยจะ

ตายนะ เดี่ยวคำๆ ยังเห็นด้อมๆ ออกมา ต่อจากนี้ไปไม่ได้นะ ฟังให้ชัดทุกคน แฟนพ่านๆ ไม่มีเวลาลำเวลา

อย่างทุกวันนี้ ๖ โมงเย็น นี่เรียกว่าพอดีแล้ว ๖ โมงเย็นใครก็ทราบแล้ว ดูเวลาขนาดนี้แหละ คือ ๖ โมงกับครึ่งจะมีดี ในช่วงนี้เข้าให้หมด ออกให้หมด ให้มีแต่พระท่านปฏิบัติหน้าที่บำเพ็ญความดีงามของท่าน อย่าให้มีอะไรมาพุกพ่วนวุ่นวายจู้จี้จ้านๆ เลยไม่ทราบว่าคนนอกวัดในวัด คนประเภทไหนดูไม่ออก ยุ่งไปหมด เราดูอยู่ทุกวัน เพราะเราเป็นผู้ปกครองวัดนี่นะ พวกกันเข้าใจ พวกภายในวัดก็เหมือนกันถึงเวลาแล้วให้รีบออกตั้งแต่ ๕ โมงครึ่งไปแล้วให้เริ่มเคลื่อนไหวออก ๖ โมงครึ่งหมดโดยสิ้นเชิง อย่ามาทำเกะกะเลอะๆ เทอะๆ นะ ออกจะแตกแล้วนะเรา เพราะวัดนี้ไม่เคยทำอย่างนั้นมาแต่ไหนแต่ไร

ด้วยเหตุนี้เองเขาจึงว่าหลวงตาบัวดูๆ ดูด้วยขอบเขตการรักษาความดีงามทั้งหลาย ต้องดูต้องเด็ด ไม่เด็ดไม่ได้ เวลานี้เราก็อ่อนยานจนออกจะแตกแล้ว เลอะๆ เทอะๆ จึงได้พูดขึ้นมาอีกคราวนี้ พิลึกพิลั่นนะ มากต่อมากเลยไม่ทราบว่าใครเป็นใคร ไม่ว่าผู้หญิงผู้ชายฆราวาสหรือพระ สับสนปนเปยุ่งไปหมด กลางค้ำกลางคีน เลยไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ ใช้ไม่ได้นะ ให้จดจำเอา

วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ทองคำเมื่อเช้านี้ได้ ๑๗ บาท ๘๙ สตางค์ ทองคำหลังมอบเข้าคลังหลวงได้ ๗๑ กิโล ๑๑ บาท ๖๒ สตางค์ นี่หมายถึงทองคำประเภทชิมซาบ นับพิเศษหลังจากมอบแล้ว จะค่อยไหลเพิ่มมาอย่างนี้ละประเภทชิมซาบ ถ้าเราไม่พูดก็จะไม่มีเลยเราพูดนี้ก็ค่อยไหลเข้ามา ชิมซาบเข้ามา หนุนคลังหลวงของเราให้อุ่นหนาฝาคั่ง อบอุ่นทั่วประเทศไทยเรา เพราะทองคำนี้เป็นเครื่องประกันชาติทั้งการซื้อการขายการอะไร เงินของเราก็แข็งตัวๆ ทุกอย่างแข็งตัวถ้ามีทองคำเป็นพื้นฐานยืนยันทนอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเราจึงต้องอุตสาหะพยายามหาให้ได้ เวลานี้ทองคำในคลังหลวงของเรายังมีน้อยมาก ไม่ได้มากนัก เราไปดูเอง เราจึงไม่จิตไม่จางในการที่จะรวบรวมพี่น้องทั้งหลาย เพื่อหาทองคำเพิ่มเข้าไปอีกให้พวกกันจำเอาตามนี้นะ เอาละที่นี้จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz